

Het voertuig van de toekomst

WAT EEN GOED begin van de dag, denkt Sam als hij de gordijnen openschuift en de zon buiten ziet schijnen. Vandaag gaat de klas van Sam op techniekreis naar een speciaal techniekpark en hij heeft er heel veel zin in. Al dagen kijkt hij uit naar deze dag. Gisteren leek het er nog even op dat de reis niet door kon gaan, omdat de bus waarmee de kinderen naar de locatie zouden rijden, stuk was gegaan. Gelukkig hadden meerdere ouders zich gemeld om de kinderen naar de technieklocatie te brengen, zodat de techniekreis toch nog door kon gaan. Ook de vader van Sam had zich gemeld en wilde graag meerijden. Hij heeft net een nieuwe elektrische auto en dat fascineert Sam heel erg. Hij heeft net als zijn vader een liefde voor duurzaamheid en voor snelle auto's.

Zodra Sam zich aangekleed heeft, gaat hij snel ontbijten en pakt zijn tas in. 'Ik ben er helemaal klaar voor pap, dit wordt geweldig!' Rond kwart over acht rijden ze dan eindelijk richting de school van Sam.

Vol trots laat Sam de nieuwe auto aan zijn klasgenoten zien. Zijn vrienden, die ook in Sams voetbalteam zitten, reageren enthousiast en willen graag bij hem in de nieuwe auto zitten. 'Wow, een auto die goed is voor het milieu! Dat is gaaf!' zegt Hidde. 'Ho, ho, niet allemaal tegelijk', lacht de vader van Sam. De kinderen worden verdeeld over de auto's en dan kan er eindelijk gereden worden. Sam zit samen met zijn beste vrienden Ruben, Gijs en Hidde in zijn vaders auto.

Ze zijn de straat van de school nog niet uit, of de eerste zakken snoep worden al uit de tas gehaald. De vader van Sam begint te lachen: 'Zo zat ik vroeger ook met mijn vrienden in de auto, gelukkig is dat nog niet veranderd.

Maar stop ze toch maar even weg, want jullie hebben net ontbe-

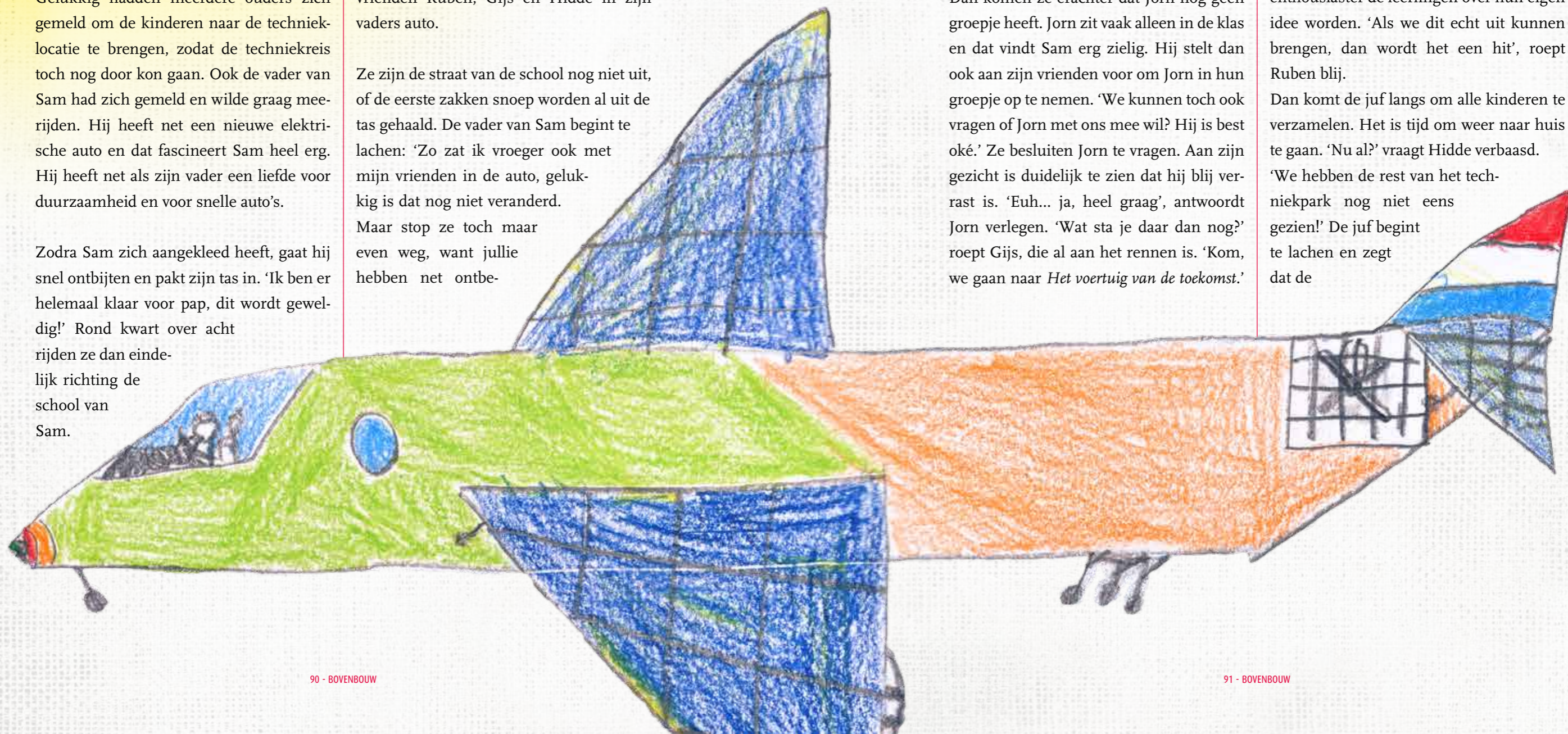
ten. Straks krijgen jullie vast iets lekkers in de pauze.'

Na ruim een uur rijden komen de kinderen aan bij het techniekpark. Ze hebben op school geleerd dat deze plek erg bijzonder is. Het techniekpark is namelijk klimaatneutraal gebouwd en duurzaamheid staat hier hoog in het vaandel. Achter in het park is de creatieve ruimte, waar de kinderen zelf hun duurzame voertuig kunnen ontwerpen. Dit wordt ook wel *Het voertuig van de toekomst* genoemd. Sam, Ruben, Gijs en Hidde hebben besloten om met hun vriendengroep als eerste hiernaartoe te gaan. Dan komen ze erachter dat Jorn nog geen groepje heeft. Jorn zit vaak alleen in de klas en dat vindt Sam erg zielig. Hij stelt dan ook aan zijn vrienden voor om Jorn in hun groepje op te nemen. 'We kunnen toch ook vragen of Jorn met ons mee wil? Hij is best oké.' Ze besluiten Jorn te vragen. Aan zijn gezicht is duidelijk te zien dat hij blij verrast is. 'Euh... ja, heel graag', antwoordt Jorn verlegen. 'Wat sta je daar dan nog?' roept Gijs, die al aan het rennen is. 'Kom, we gaan naar *Het voertuig van de toekomst*.'

Samen rennen de jongens naar de achterkant van het park en ze beginnen direct met het ontwerpen van hun voertuig. De jongens hebben meerdere ideeën, maar er is er nog niet echt één waarvan iedereen enthousiast wordt. Totdat Jorn ineens een geweldig idee heeft: een zonnevliegtuig. Hij legt uit: 'Zo heb je geen last van files en kun je snel en duurzaam van plek naar plek vliegen. Ideaal toch?' Alle jongens zijn meteen enthousiast en ook de medewerker van het techniekpark complimenteert de leerlingen met het goede idee en hun inzet. De jongens werken het idee verder uit. Hoe verder ze doorontwikkelen, des te enthousiaster de leerlingen over hun eigen idee worden. 'Als we dit echt uit kunnen brengen, dan wordt het een hit', roept Ruben blij.

Dan komt de juf langs om alle kinderen te verzamelen. Het is tijd om weer naar huis te gaan. 'Nu al?' vraagt Hidde verbaasd.

'We hebben de rest van het techniekpark nog niet eens gezien!' De juf begint te lachen en zegt dat de

Zeewier voor Zoë

jongens zich zo op *Het voertuig van de toekomst* hebben gestort, dat ze de tijd zijn vergeten. 'Maar dat geeft niets, want dat betekent dan in ieder geval dat je een leuke dag hebt gehad', zegt ze als de jongens beginnen te protesteren.

Als de groep compleet is, is het tijd om te eten. Alle kinderen krijgen patat met een snack, en de jongensgroep vertelt iedereen tijdens het eten over hun plannen. Ze raken er niet over uitgepraat en zijn razend enthousiast over hun eigen ontwerp. Na het eten is het dan echt tijd om weer naar huis te gaan. Onderweg naar school werken de jongens hun idee nog verder uit: 'Het vliegtuig kan zich opladen in een half uur tijd en dan kan hij 20 uur vliegen. Dat opladen gaat via de zon, en in de winter vliegt het toestel met reserves uit de zomer.' De vader van Sam lacht: 'Fijn dat jullie zo enthousiast zijn jongens, maar we zijn alweer bij school. Het is tijd om naar huis

te gaan.' De jongens nemen afscheid bij school. 'Jorn, doe je morgen ook weer met ons mee?' vraagt Sam. Jorn glimlacht en zegt: 'Daar ga ik even over nadenken, tot morgen!'

Als Sam weer bij huis komt merkt hij dat hij toch wel moe geworden is van zo'n intensieve dag. Hij besluit te gaan douchen en hij poetst vast zijn tanden. Hij geeft zijn papa en mama een zoen en hij loopt naar zijn kamer. Als hij zijn gordijnen dicht wil doen, ziet hij dat de zon onder gaat. 'Wat was het een fijne dag. Nog beter dan ik vanmorgen verwacht had.' Dan ploft hij op bed neer en valt hij direct als een blok in slaap. Hij droomt verder over hun voertuig van de toekomst. Die nacht vliegt hij wel 30 rondjes rond de wereld. Op zonne-energie!

'NU NOG EEN paar uur laten pruttelen in de ketel en dan is het zover.' Glunderend kijkt professor Van Dam zijn dochter aan. 'Dan hebben we het eerste onverwoestbare maar toch afbreekbare plastic gemaakt uit zeewier.' 'Dat is geweldig pap!', reageert Zoë enthousiast en ze springt haar vader om de hals. Sinds een paar maanden zijn Zoë, Wayan en professor Van Dam iedere avond in het laboratorium te vinden. Ze hebben een missie om plastic te maken uit zeewier.

Het begon allemaal een jaar geleden op het tropische eiland Bali. Professor Van Dam doet daar onderzoek met een groot team van hoogleraren. Ze proberen te achterhalen of de uitbarstingen van de grote vulkaan iets te maken hebben met de klimaatverandering op het eiland. Zoë had het destijds helemaal niet erg gevonden om met haar vader mee te gaan en op een prachtig eiland te moeten wonen. Ze vond het er heel fijn, paradijselijk zelfs! Mooie stranden met palmbomen waren er in grote aantallen, net zoals oerwouden met veel verschillende wilde dieren en zeldzame planten. Soms glipte Zoë het huis uit om de tempel te bezoeken. Ze mocht hier eigenlijk niet komen want de tempel was enkel voor mannen, maar ze kon zo genieten van het kijken naar de rituelen die de mannen uitoefenden! Bovenop de tempel stond een grote draak van steen: deze kon ze goed zien wanneer ze met haar voeten dobberend in het riviertje ernaast pro-

beerde af te koelen. Afkoelen was hoognodig. In Bali is het iedere dag boven de 30 graden; het hele jaar door. Bali ligt namelijk vlak bij de evenaar.

Door het oerwoud wandelen en aapjes tegenkomen was erg leuk, maar wat Zoë het liefst deed was surfen. Op vrije dagen lag ze van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat op haar surfplank te wachten op de perfecte golf. Surfen deed ze graag samen met haar vriend Wayan, een Indonesische jongen die in haar klas zat. Veel jongens in Bali heten Wayan. De manier waarop de mensen in Bali hun kinderen een naam geven is namelijk een beetje anders dan in Nederland. De eerste zoon wordt bijna altijd Wayan genoemd, de tweede Kadek, de derde Nyoman of Komang en de vierde zoon weer Kadek. Bij het vijfde kind begint het rijtje weer opnieuw.

Wayan en Zoë liepen altijd samen vanuit

